

ELLEN EN NO

HETTY VAN AAR & DANNY DE VOS

© 2018 SU Books, een imprint van WPG Uitgevers België nv,
Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen en Hetty van Aar en Danny De Vos

www.wpg.be - info@wpg.be

www.hettyvanaar.nl

www.dannydevos.eu

Facebook: Danny De Vos Auteurspagina

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Ellen gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in
enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

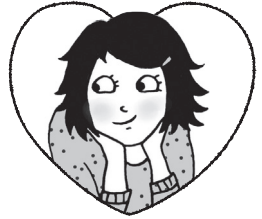
ISBN 978 90 02 26308 8

D/2018/0034/4

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

HOOFDSTUK 1

Op de glazen deur van de muziekschool hing een grote poster. Ik had er geen oog voor. Ik zette mijn fiets op slot en keek intussen om me heen. Zou Emiel er nog zijn? Of was hij al weg? Vast niet. Hij wachtte altijd op me. Bijna altijd. Zijn pianoles was net afgelopen op het moment dat mijn gitaarles begon. Soms zagen we elkaar maar een, twee minuten, maar daar was ik al gelukkig mee. En Emiel ook, dat wist ik zeker. Hoe hij dan naar me keek, telkens weer. Het leek alsof hij door een tunneltje keek, alsof er niets en niemand anders in de wereld bestond dan ik. Hij gaf me het gevoel dat ik heel bijzonder was. Ieder mens was bijzonder, dat wist ik ook wel. Ieder mens had wel iets speciaals. Maar het was echt niet zo dat ik me de hele dag speciaal voelde. Alleen als Emiel naar me keek, voelde ik dat.

Ah, daar was hij al! Ik zag hem door de glazen deur, aan het einde van de gang. Met mijn gitaar

op mijn rug duwde ik de brede, glazen deur open. Even bleef ik staan. Over de donkergrijze tegels van de gang liep een rode loper. Aan het einde van die loper stond Emiel. Het leek wel een filmscène, dacht ik, een romantische scène uit een Hollywoodfilm. De vrouwelijke hoofdrolspeelster zou nu in slow motion over de rode loper hollen en in de armen van de mannelijke hoofdrolspeler vallen. Alleen de camera ontbrak. Ik wilde naar Emiel. De loper leek nog langer, nu hij aan de andere kant op me wachtte. Links en rechts passeerde ik deuren waar les gegeven werd. Soms drongen er flarden van muziek door tot de gang, maar de meeste lokalen waren geluiddicht. Emiel kwam nu ook in beweging. Met grote, zekere passen liep hij me tegemoet, zijn pianoboek onder de arm. ‘Heb je de poster gezien?’ vroeg hij toen we elkaar bereikt hadden.

‘De poster?’ Ik keek om me heen.

‘Op de deur’, wees Emiel.

Op de deur? Ik was er straal voorbijgelopen, ik had alleen Emiel gezocht. Liefde is blind, zei het spreekwoord. Dat betekende: stekeblind was smoorverliefd. En dat klopte wel.

Emiel trok me mee naar de glazen deur.

‘Je moet kijken, dit is echt iets voor ons.’

Buiten op de stoep zag ik voor het eerst de poster.

Ik hapte even naar adem toen ik de tekst las:

TALENT GEZOCHT!

BEN JIJ DE BESTE SINGER-SONGWRITER,
COMPONIST OF ZANGER(ES)
VAN DE MUZIEKSCHOOL? STUUR ONS
JE MOOIESTE LIED. WIJ MAKEN EEN SELECTIE.
DE BESTE INZENDERS MOGEN HUN NUMMER
LATEN HOREN TIJDENS EEN SPECIAAL
ZONDAGMIDDAGCONCERT. DAAR WORDT DOOR
EEN VAKKUNDIGE JURY
DE BESTE INZENDING GEKOZEN.

‘Zullen we samen meedoen?’ vroeg Emiel.

‘Samen? Mag dat dan?’ vroeg ik voor de zekerheid.

Dat mocht. Emiel had het zojuist aan zijn pianolerares gevraagd. Je mocht zelfs met een hele band meedoen.

‘Nou?’ drong Emiel aan.

‘Tuurlijk doe ik mee’, zei ik. Daar hoefde ik geen moment over te twijfelen. Een duo met Emiel, ik zag het al voor me.

Emiel neuriede zacht voor zich uit. ‘Ik heb al een melodietje in mijn hoofd, het wordt een klein liefdesliedje, denk ik. Licht en vrolijk. Jij zingt, ik begeleid je op de piano.’

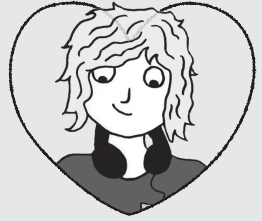
Ik zag het helemaal voor me.

‘Ik ga een inschrijfformulier halen’, beloofde Emiel.

‘Heeft je liedje al een naam?’ vroeg ik.
Emiel schudde zijn hoofd.
‘Ik denk met je mee’, beloofde ik.
Toen werd ik bijna omvergelopen. Een jongen met een gitaar botste hard tegen me aan. Ik kende hem vaag. Het was de jongen die voor mij les had. No heette hij. Een muzikaal talent was hij niet echt, volgens mij. Mijn gitaarleraar moest altijd een paar keer diep zuchten voor hij verder kon.
Emiel keek No na. Zijn ogen vlamden even toen hij zei: ‘Wat een lomperd!’ Daarna was hij meteen weer kalm, zoals hij altijd is.
‘Ik moet naar binnen’, zei ik snel. ‘Mijn les begint.’ En ik wreef over mijn pijnlijke schouder.

HOOFDSTUK 2

Het lesuur was eindelijk om.

Mijn vingertoppen zagen blauw en er stonden diepe groeven in. Dat kwam door die strakke rotsnaren. Het ergste was: hoe hard ik die dingen ook indrukte, ze bleven klinken als een roestige fietsketting.

Nathan, mijn gitaarleraar, beweerde dat ik te weinig oefende. ‘Elke dag een kwartier volstaat. Zeg niet dat je daar geen tijd voor hebt’, zeurde hij iedere week opnieuw.

Telkens nam ik me dan voor om er nu echt hélemaal voor te gaan, maar er kwam altijd wel iets tussen. Of beter: iemand. Meestal Stan of Jits of Charlie. De ene dag wilden ze voetballen, de volgende gamen en voor je het wist was het alweer woensdagmiddag en zat ik met een rode kop te klungelen voor een zuchtende Nathan. Toch was mijn gitaardroom mooi begonnen. Met een optreden van The Wombats namelijk, een paar maanden geleden in het park.

Ik had geholpen met het leggen van de houten dansvloer en de kabels voor licht en geluid. Vlak voor het concert begon, ging ik op het podium staan. Het was magisch. De instrumenten stonden klaar in een mistige wolk van blauw licht. Het publiek floot en joelde ongeduldig. Ik kreeg er kippenvel van en ik kon maar één ding denken: dit wil ik ook.

Ik had me meteen ingeschreven bij de muziekschool en met mijn spaargeld was ik naar Dr. Beat gegaan, de instrumentenshop. Ze hadden geweldige gitaren. De elektrische vond ik het mooist. Ze waren gelakt in alle mogelijke kleuren en heel stoer, maar ze bleken helaas ook peperduur. De gewone zagen er nogal saai uit, maar uiteindelijk vond ik toch een zwarte bas die redelijk cool was. ‘Oew’, riep de kerel aan de kassa. ‘Meneertje kiest voor een echte meisjesmagneet!’

Ik keek toen vast nogal dom, want hij knipoogde en vertelde dat de meeste meisjes dol zijn op jongens met een gitaar. Toen was ik natuurlijk helemaal in de wolken, want ik wilde allang een vriendin en dat zou nu dus helemaal gaan lukken.

In mijn droom zou het niet lang duren voor ik kon meespelen met The Wombats of een andere band. Ik hoorde de meisjes mijn naam al schreeuwen: ‘We want No! We want No!’

Alleen nog even leren spelen dus. Maar dat viel nogal tegen.

Vanmiddag had Nathan er echt genoeg van. ‘Luister, No’, sprak hij. ‘Dit heeft echt geen zin. Je verspilt jouw tijd en ook die van mij. Als je geen moeite wil doen om te oefenen, dan gaat het nooit lukken. De keuze is aan jou, maar ik kan je wel vertellen dat mijn geduld op is. Volgende week is je laatste kans.’

Hij had gelijk, dat wist ik ook wel, maar toch vond ik het niet eerlijk. Ik liep teleurgesteld het leslokaal uit en de gang door. Bij de glazen deur knalde ik tegen iemand op, maar ik zei zelfs geen sorry. Het kon me niet schelen, ik was boos op alles en iedereen. Zelfs op The Wombats en al die andere bands die je overal zag. Waarom stonden die jongens altijd te spelen alsof het belachelijk makkelijk was? Ik kon me echt niet voorstellen dat al die strakke rocksterren eerst jaren hadden zitten oefenen op hun kamertje. Lekker in hun eigen zwembad hangen en lol trappen met hun vrienden, dat deden ze. En met hun vriendinnen natuurlijk, want die hadden ze maar voor het uitkiezen.

Zover zou ik het niet schoppen, dat was duidelijk.

Voor ik op de fiets stapte, checkte ik nog snel mijn berichten.

Charlie vroeg of ik zin had om straks te gaan skaten. Ik voelde me meteen een stuk beter. Bij skaten was ik iedereen de baas. Dat zou zeurpiet Nathan moeten zien, dan zou hij wel anders over me denken. Hoewel nee, hij zou zeggen: 'Dààr heb je vast wèl heel hard voor geoefend!' En dat klopte ook.

Oké Charlie, ik haal mijn deck en kom eraan!

stuurde ik.

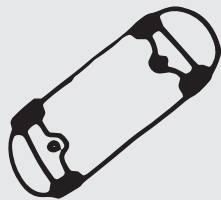
Onderweg naar het park nam ik een besluit: ik hield de muziek voor bekeken. Klaar. Mam zou het natuurlijk helemaal niet goed vinden, alleen al omdat die gitaar veel gekost had. Dus moest ik proberen de gitaar te verkopen. O, dan kon ik met de opbrengst misschien wel een nieuw skateboard kopen. Het mijne was al behoorlijk afgetrapt.

Als ik daarmee door de lucht zoefde, dan maakte ik net zoveel indruk op de meisjes als de bassist van The Wombats met zijn instrument, echt wel. Terwijl ik mijn fiets op slot deed, was mijn boze bui van daarnet al helemaal verdwenen. Charlie zwaaide van ver naar me, en Jits en Stan waren er ook.

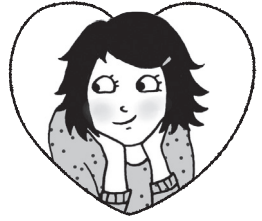
Het was alsof ik na een nare droom wakker werd met de zon op mijn gezicht.

De toekomst zag er opnieuw helder uit.
Ik had de juiste beslissing genomen.

HOOFDSTUK 3

Eerst dacht ik nog heel even: ik hou het geheim. Ik zeg tegen niemand dat ik samen met Emiel aan de talentenjacht meedoe. Ze zullen van hun stoel vallen als ze naar de voorstelling komen. Maar het was natuurlijk niet zeker dat we uitgekozen werden. Tot die tijd was het spannend. En als we mee mochten doen werd het nog spannender. Dan had ik mijn vriendinnen heel hard nodig. Niet dat ik zo'n stresskippetje ben, absoluut niet. Als er een coole kikker in ons clubje zit, ben ik het. Maar ik ben ook sociaal. Ik deel graag met mijn vriendinnen. Dan worden droeve dingen lichter en leuke dingen nog vrolijker. Ik sprak gauw met ze af bij de kiosk in het park. Kato kwam als laatste, maar zo is ze nu eenmaal. Ik brandde meteen los. 'Ik heb me ingeschreven voor de talentenjacht van de muziekschool, samen met Emiel.' 'Jammer', zei Eline met een zucht. Ik schrok ervan. Had ik iets fout gedaan? 'Hoezo

